

[Anders Poulsen]

lighed for at få ministeren til at gå med til også at lette på dette område. Hvis ikke vi får lettet og får skabt klarhed også på dette felt, sådan at virksomhederne kan gennemskue, hvilke konsekvenser det indebærer for dem, når de foretager nyinvesteringer, også helt langtrækkende, så tror jeg ikke, at dette lovforslag samlet vil medvirke til, at vi kan lede risikovillig kapital over til investeringer i erhvervslivet, og det er vel stort set det mål, vi alle her i folketinget har for øje. Derfor efterlyser jeg ministerens velvilje under den fornyede udvalgsbehandling til at gå ind og lempe også på det område, jeg har påpeget her, og jeg imødeser noget sådant, inden vi kommer frem til tredje behandling.

Glistrup (FP):

Ministerens indsats i forbindelse med udvalgsarbejdet har vist rosværdige takter, men hans tale her i dag var et tilbagefald, der afslørede ham, når han er værst. Når han siger, at de nye regler om genvundne afskrivninger er logiske og rimelige, har han fuldstændig ret i, at de er logiske, og det forfærdelige ved ministeren er, at når han først har fundet frem til noget, der er logisk, så kommer han bare med sin logik, selv om det vil virke pløkurimeligt ude i det praktiske liv og vil medføre, at boligministeren kan herse og herse med henblik på at få lavet nyt byggeri. Med sin logik ødelægger skatteministeren mere for byggebranchen, end boligministeren måske med en gevaldig indsats kan tilvejebringe i årevis, for det kan skatteministeren slette med et pennestrøg, sådan som han gør det her. Det er altså ulykkeligt, at man i den grad forfalder til logikken, som skatteministeren gør, i stedet for at tænke på psykologikken og i stedet for at tænke på, hvordan man skal få det danske erhvervsliv og det danske erhvervsbyggeri til at fungere igen.

Præcis den samme måde anvender ministeren, når han kommer med sine kraftige udfald om, hvor forfærdelig uansvarligt det er over for de mennesker, der vil sætte dansk erhvervsliv i sving igen med den holdning, de har. Ministeren anerkendte jo selv, at hans 1,3 mia kr. kun hører til i teoriens verden. Det er helt oplagt, at hvis man virkelig giver tilskyndelse til at foretage investeringer, vil de 1,3 mia kr. som et minus ikke have noget som helst at gøre med realiteterne. Der er ingen tvivl om, at der er provenugevinster

set fra skatteministeriets § 1 i finansloven ved at få gennemført de yderligere lempelser i afskrivningsadgangen og derigennem de tilskyndelser til at foretage investeringer, som ligger i de pågældende ændringsforslag.

Ministeren viser sig på ny fra sin værste side, når han siger: ja men komplikationen, det, der gør dette her besværligt, er pristalsreguleringen, og pristalsreguleringen kan nu kun gennemføres på den måde. Ja, når man i den grad går i små sko, som ministeren har gjort, da han forsøgte at skrive dette lovforslag, så kan man kun gennemføre pristalsreguleringen ved at lave tingene så komplicerede i den daglige administration, som man har gjort dem. Hvis han dog bare kunne have taget inspiration fra Viggo Kampmanns indsats for 25 år siden, hvor Viggo Kampmann sprang op og faldt ned på alle disse små embedsmandsbekymringer i retning af, om man nu kan lave en samlet saldoafskrivning, for det vil jo være aldeles umuligt at følge, om der nu er blevet afskrevet lidt for meget på den skrivemaskine og måske til gengæld lidt for lidt på den gaffeltruck, eller hvad der var tale om. Hvis dog bare ministeren i stedet for at søge efter logikken fremfor at se på realiteterne kunne have lavet disse pristalsreguleringsregler fornuftigt.

Helt grotesk bliver det, når han skal ansætte nogle flere embedsmænd for at hjælpe skatteyderne med at holde styr på deres afskrivninger. Det er uhyre let i det praktiske liv, når man har et regnskab, at holde styr på det. Det er værre end ulvens hjælp til Rødhætte, når ministeren siger, at de nye embedsmænd skal hjælpe skatteyderne. De kommer til at forpeste tilværelsen for skatteyderne, og de er totalt overflødige til den opgave, ministeren nævnte.

Hr. Wilhjelm stripteasede udi samfundsøkonomien, da han ville påstå, at det var samfundsøkonomisk skadeligt at sætte en grænse ved 100.000 kr. for at erhverve biler til montører, handelsrejsende, og hvem der nu ellers var tale om, i stedet for at have en grænse på 65.000 kr. Som forholdene er på bilområdet, er vi ganske givet bedre tjent med biler til 100.000 kr. end med biler til 65.000 kr. på de danske landeveje, fordi der for de biler, der kører så meget, som erhvervsbiler må køre, er besparelser både på sygehusbudgetter og på, at tilværelsen kan gennemføres langt mere rationelt, ved, at